

HÖGSTA DOMSTOLENS BESLUT

meddelat i Stockholm den 21 mars 2007

Mål nr

Ö 430-07

KLAGANDE

Riksåklagaren

Box 5553

114 85 Stockholm

MOTPART

MB

Ombud och offentlig försvarare: Advokat BL

SAKEN

Överlämnande enligt europeisk arresteringsorder

ÖVERKLAGADE AVGÖRANDET

Göta hovrätts beslut den 22 december 2006 i mål Ö 3230-06

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Med ändring av hovrättens beslut beviljar Högsta domstolen överlämnande av MB till Polen för lagföring i enlighet med den europeiska arresteringsorder som utfärdats den 29 augusti 2006 av regional domstolen i Lublin, Polen.

BL tillerkänns för det biträde han lämnat MB i Högsta domstolen ersättning av allmänna medel med sextusensexhundra (6 600) kr, avseende arbete. Denna kostnad skall stanna på staten. I ersättningen ingår mervärdesskatt med 1 320 kr.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

Riksåklagaren har yrkat att Högsta domstolen förordnar att MB skall överlämnas till Polen för lagföring i enlighet med den europeiska arresteringsordern.

MB har bestritt yrkandet.

SKÄL

Arresteringsordern avser överlämnande av MB till Polen för lagföring avseende bedrägeribrott, bestående i att han under perioden den 9 oktober till den 27 november 1991 vilselett ett flertal målsägande att till honom på kredit lämna varor och tjänster värda sammanlagt 462 836 zloty.

MB har i första hand gjort gällande att ett överlämnande skulle strida mot artikel 6.1 Europakonventionen, eftersom han inte kommer att få en rättvis rättegång inom skälig tid i Polen. Till stöd för detta har han sammanfattningsvis åberopat att det påstådda brottet begicks för mer än 15 år sedan, att tidsutdräkten inte orsakats av hans eget agerande utan av de polska myndigheterna, att det finns skäl att befara att den fortsatta brottsutredningen kommer att pågå i ytterligare många år och att han inte kan få en rättvis rättegång med hänsyn till att det förflutit så lång tid sedan brottet begicks.

Enligt 2 kap. 1 § första meningen lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder skall, om inte annat sägs i den lagen eller följer av någon annan lag, den som eftersöks enligt en arresteringsorder och som anträffas i Sverige överlämnas till den utfärdande medlemsstaten. I 4 § 2 samma kapitel anges att överlämnande inte får beviljas om det skulle strida mot Europakonventionen eller dess tilläggsprotokoll. Enligt artikel 6.1 i Europakonventionen skall var och en vid prövningen av en anklagelse mot honom för brott vara berättigad till en

rättvis och offentlig förhandling inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol.

Med lagen om arresteringsorder har rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna genomförts i svensk rätt. Rambeslutet bygger på principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden bland EU:s medlemsstater (sjätte beaktandesatsen). I rambeslutets tionde beaktandesats anges att systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna och att tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs enligt artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen. I artikel 6 anges bl.a. att unionen bygger på principerna om respekt för de mänskliga rättigheterna och att unionen skall som allmänna principer för gemenskapsrätten respektera de grundläggande rättigheterna såsom de garanteras i Europakonventionen.

Utrymmet får anses vara mycket begränsat för en medlemsstat att vägra överlämnande enligt bestämmelserna om europeisk arresteringsorder därför att den stat som begär överlämnande i vissa fall tidigare har åsidosatt artikel 6 i Europakonventionen eller därför att det finns en viss, oklar risk för att så sker i det aktuella fallet. Överlämnande kan därför inte vägras på den grund som MB åberopat i första hand.

Enligt MB har anklagelserna mot honom framförts först under år 2006, dvs. 15 år efter de påstådda bedrägeribrotten. Detta

förhållande utgör emellertid inte skäl att vägra överlämnande.

Vad MB anfört angående 6.1 Europakonventionen utgör således inte hinder mot ett överlämnande enligt arresteringsordern.

MB har även gjort gällande att ett överlämnande skulle strida mot artikel 7.1 Europakonventionen, eftersom ett överlämnande skulle innebära en kränkning av förbudet mot retroaktiv lagstiftning och kravet på förutsebarhet. Härmed åsyftar MB det förhållandet att han år 2001–2004 inte kunnat utlämnas från Sverige, eftersom det bedrägeribrott han begärs utlämnad för preskriberats år 2001 enligt svensk lag och den lagreglering som då gällde därmed hindrade ett utlämnande.

Ett beslut om överlämnande av en person för lagföring faller utom ramen för artikel 7.1 Europakonventionen, eftersom ett överlämnande varken innebär att den eftersökte fälls till ansvar för brott eller döms till straff i artikelns mening. Enligt artikel 4.4 i rambeslutet rörande arresteringsordern får visserligen ett överlämnande vägras om åtal eller verkställighet av straff preskriberats enligt den verkställande statens lagstiftning. Sverige har emellertid inte enligt artikel 32 i rambeslutet avgett sådan förklaring till rådet som skulle ha medfört att äldre svenska bestämmelser om utlämnande kunnat fortsätta att tillämpas på gärningar som begåtts före den 1 januari 2004. Någon regel av denna innebörd finns följaktligen inte heller i lagen om arresteringsorder (jfr 2 kap. 5 § 6).

MB har slutligen hävdats att det finns hinder mot överlämnande, eftersom ett beslut om överlämnande skulle strida mot artikel 9 i FN:s barnkonvention. Denna föreskriver att, vid alla åtgärder som rör barn, barnets bästa skall komma i främsta rummet.

Av 2 kap. 1 § första meningen lagen om arresteringsorder följer att överlämnande inte kan vägras i andra fall än då det finns laglig grund för det. Sverige är visserligen part i FN:s barnkonvention, men konventionen gäller inte som lag här i landet. I lagen om arresteringsorder finns inte heller någon särskild bestämmelse om att överlämnande inte får beviljas om överlämnandet skulle strida mot barnkonventionen. Det saknas därför anledning att i ett mål om överlämnande pröva hur ett överlämnande förhåller sig till barnkonventionen, vid sidan av den prövning som görs enligt Europakonventionen, här närmast dess artikel 8 om rätt till familjeliv.

Den tolfte beaktandesatsen i rambeslutet om europeisk arresteringsorder hänvisar till de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen. Enligt artikel 24.2 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna finns en bestämmelse som motsvarar den nyss redovisade i FN:s barnkonvention. Stadgan är emellertid inte rättsligt bindande inom EU och därmed inte heller i Sverige.

Vad MB åberopat beträffande hänsyn till barnen utgör inte hinder mot ett överlämnande.

Sammanfattningsvis finner Högsta domstolen att det i målet inte framkommit några omständigheter som medför att MB inte skall överlämnas till Polen.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Bo Svensson, Göran Regner, Torgny Håstad (referent), Per Virdesten och Anna Skarhed
Föredragande revisionssekreterare: Håkan Lundquist